

CA LA MEUCA

CAPÍTOL VINT-I-U... DE LA SÈRIE

ALGO HUELE A PODRIDO, AQUÍ MISMO

A mi me huele a tubería atascada.

A mi a gato muerto, o a rata.

A mi al coño de la Bernarda.

¿Pero qué dices?, si la Bernarda lleva cuatro años jubilada... protesta la Madame que, com les altres tres noies, va ensumant cada racó i cada escletxa de la cuina. La veritat és que la cuina fa una pudor que mata.

¿No habrá venido algún cliente muy marrano?

Todos señora, pero esa fetidez sale de la cocina...

Que cuca eres, Purita, siempre aprovechando para decir palabras universitarias y dejarnos a nosotras como tontas, protesta Sónsoles.

La Madame, decidida a descubrir l'origen de la pudor: Pues alguna de vosotras no se ha duchado, o no se ha cambiado las bragas.

Y no será usted, señora, que desde que no ejerce, no se foguea el potorro...

Encarnita, porque estamos en crisis vocacional y no tengo con quién substituirte, pero de poder, te echaba ahora mismo. Por guarra.

A lo mejor, s'aventura la Puri, es por el Congreso.

¿Qué le pasa al Congreso? Pregunta la Madame.

Que está muy cerca y si han abierto las ventanas pues igual se cuele la hediondez.

¿Pero de qué cosa hablas, como va ha oler mal el Congreso, majara?

Hay mucha mierda ahí, señora, no lo sabe usted bien.

Encarnita recolza la iniciativa: Ahí tiene razón, nosotras porque los tenemos de uno en uno.

Habla por ti, cariño, protesta la Sónsoles. El lunes me lo hice con tres.

Pero es que ahí dentro, los hay a cientos, mona. Y no creo que te hayan montado todos al unísono. Es llueix la Puri.

Me estáis volviendo loca. Y aquí sigue oliendo.

Seguro que están debatiendo algo... o negociando, que aún huele peor.

Esto con Franco no pasaba. Asegura la mestressa.

¡Ya lo tengo! O sea, eureka. Sónsoles, ¿quienes eran aquella pareja de viejitos que parecían salir del Gediátrico de San Anselmo?

Pues eso, dos viejos... solo pidieron que me subiera las faldas y les cantara Violetas Imperiales. No se escurrieron, pero sacaron unos lagrimones. Y al final, de propina me dieron una estampita.

¿Dónde está?

La tiré por la venta al patio. ¿Qué quieres que haga yo con una estampita?

La Purita surt de la cuina. Les altres la poden veure pel pati a través de la finestra. Busca i de sobte s'ajup. Al moment torna a entrar tapant-se el nas amb una mà i portant a l'altra la estampeta que resulta ser un retrat de Franco, ressecat pel temps i la devoció dels dos cavallers de la Fundación Franco que havien gaudit tant la nit anterior amb la Sónsoles.

Aquí está la peste.

TO BE CONTINUED.

HUMANOTECA

JEROGLÍFIC

Mesa: Moble per menjar, escriure... construït amb un tauló horitzontal i una o més potes.

Diàleg: conversa entre persones on alternativament manifesten les seves idees.

Negociació: Acció i efecte de negociar.

Mediador: Que fa de mediador entre dues o més parts.

Bilateral: conversa o transacció a dues bandes.

Si sumeu totes aquestes paraules tindreu una lleugera aproximació al que faran el PSOE, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, i algun altre que al final s'apuntarà, un dia d'aquests en algun lloc d'Espanya. Fixeu-vos que no surt la paraula: resultats.

LA LLUFA

MATAR AL PROFETA

Es deia abans: el qui avisa no és traïdor. Ara potser tampoc, però es mora en l'intent.

Tres desgràcies han omplert recentment les pàgines dels diaris.

El coronavirus, va ser detectat i anunciat des dels seus inicis per un oftalmòleg al que, naturalment, les autoritats xineses van silenciar i tractar de traïdor. El doctor ha acabat sent una de les víctimes de la epidèmia.

A Tarragona, un tècnic de la Petroquímica, avisava de feia temps dels perills que es cernien al voltant de l'empresa IQOXE. Ningú no se'l va escoltar, ni l'empresa, ni les autoritats, ni, probablement, els mateixos sindicats. L'empresa va petar i el tècnic va morir en l'accident.

A Zaldibar, un abocador es va esfondrar deixant ensorrats sota mig milió de metres cúbics de terra i runes a dos treballadors, un dels quals s'havia significat per denunciar el perill que, finalment va acabar amb la seva vida.

A l'antic Olimp, els deus tampoc feien cas dels profetes per raons gairebé sempre relacionades amb el sexe. Als deus els encantava follar i si alguna femella o jove atractiu s'hi negaven, podien esperar qualsevol desastre. És el cas de Casandra que, pobreta, veia el futur de collons, però ningú no se la creia per la maledicció d'un deu calent. I així va caure Troia.

Ara cauen muntanyes de runa, peten empreses químiques o un virus s'endú a mig país. És igual. Les autoritats, mai no es creuran els crits d'alarma. Ells són molt llestos. Ells en tenen prou amb una bona llufa penjada al cul.